

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 765

гр. София, 28.01.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **937** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.166 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.65, ал.2, вр ал.1 от Закона за общинската собственост /ЗОС/.
Образувано е по жалбата на Н. Б. С., с ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника й-адв.В., срещу Заповед № РТР20-РД66-1/09.01.2020 г., издадена от кмета на Район „Т.“-СО, с искане да бъде отменена.

С жалбата е направено и особено искане за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед.

С обжалваната по делото заповед, на основание чл.65, ал.2 от Закона за общинската собственост /ЗОС/ и чл.34, ал.1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, е нередено изземването на общинско жилище ап.34, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“В“, ет.5, състоящ се от две стаи, хол, кухня и сервизни помещения, от жалбоподателката, която го държи без правно основание.

Като мотиви в оспорената заповед се сочи, че с предходна заповед на ответника-Заповед № РТР18-РД66-20/14.08.2018 г., е наредено прекратяването на наемното правоотношение за процесното жилище. Изложено е и, че заповедта е влязла в сила, в съотв. с Определение №6082 по адм.дело №10266/2018 г. на АССГ, както и че с писмо от 21.06.18 г. Н. С. е уведомена, че при настъпилите обстоятелства следва да бъде пренастанена в свободно общинско жилище ап.67, находящ се в ж.к.“С., [жилищен адрес] вх.“В“, ет.7-едностаен, за който е издадена настанителна заповед на 12.07.2018 г.

С жалбата се иска отмяната на обжалваната заповед по мотиви, че обитава общинско жилище на адрес [населено място], [жк], бл 250, вх.В, ет.5, ап.34, което било изцяло пригодено за жилищните й нужди, ремонтирано било няколко пъти и в него били вложени немалко средства.

Жалбоподателката твърди също, че предложеното друго жилище не е годно за живот

и отговарящо на нормалните жилищни нужди, но без да сочи конкретни факти и доказателства. Предложените ѝ апартаменти се намирили в окаяно състояние, пригодяването им за живеене изисквало доста време и средства, които не могла да заплати, а и с оглед на зимния период това било изключително трудно и неподходящо. Жалбоподателката предложила да заплаща пазарна наемна цена за площта, която надвишава жилищните ѝ нужди, по което нейно предложение нямало произнасяне.

На първо място, жалбата е нередовна-към нея няма приложена вносна бележка за платена държавна такса по сметка на АССГ в размер на 10 лева-чл.151, т.3 АПК.

Независимо от това, предвид направеното искане за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед, по което съдът дължи произнасяне незабавно /чл.166, ал.3 АПК/ и наличието на висящо съдебно производство, дължимо е произнасяне по искането.

Искането е допустимо.

Направено е от адресата на заповедта, за който е налице правен интерес-чл.147, ал.1 АПК. Налице е и процесуалната предпоставка по чл.65, ал.4, изр.2-ро ЗОС-подадена е жалба срещу заповедта.

Разгледано по същество искането е неоснователно, по следните съображения:

1. Със Заповед № РТР18-РД66-20/14.08.2018 г. е наредено прекратяването на наемното правоотношение за процесното жилище. С влязло в сила на 21.11.2018 г. Определение №6082 по адм.дело №10266/2018 г. на АССГ / оставено в сила с Определение №14302 по адм.дело №13544/18 г. на ВАС, II о., преписи и от двете приложени на хартиен носител по делото/ е отхвърлено искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта. Обратно на твърденията на ответника, към настоящия момент още няма произнасяне по законосъобразността на оспорената заповед. Това обстоятелство е без значение, тъй като предватиленото изпълнение на заповедта за прекратяване на наемното правоотношение създава основание за издаване на заповед по чл.65, ал.2, вр.ал.1 ЗОС-за изземване на общинското жилище

2. В отклонение на общия принцип за суспензивния ефект на жалбата /чл.166, ал.1 от АПК/, приложимата разпоредба на чл.65, ал.4 от специалния ЗОС предвижда, че жалбата не спира изпълнението на процесната заповед, освен ако съдът разпореди друго.

3. В съответствие с чл.166, ал.4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно- при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

4. В тежест на искателя е да посочи и установи пред съда обстоятелствата по чл.166, ал.2 от АПК, при които спирането на изпълнението на заповедта е основателно-които по значимост се противопоставят на онзи обществен интерес, заради който законодателят е допуснал предварителното изпълнение на административния акт по силата на закона-на общината, в случая.

Настъпването на вредите следва да е достатъчно вероятно. В тежест на лицето, което иска спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта е да докаже наличието на законовите основания за това. Според националната норма, следва да става въпрос за нововъзникнали факти и

обстоятелства, т. е. такива възникнали след издаване на заповедта и които не са могли да бъдат известни при постановяване на акта.

Българската държава обаче има позитивни задължения за зачитане правото на личен и семеен живот на гражданите, установени в чл.8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/.

При преценката дали разпореденото с процесната заповед изземване на общинското съдът следва да вземе предвид дали този начин на предварително изпълнение на заповедта е справедливо, зачитат ли се интересите на адресата на заповедта, предвид принадлежността на жалбоподателката към уязвима група – в качеството ѝ на настанено в общинско жилище лице и лице със жилищна нужда, която не може да удовлетвори само, са доказани по делото.

Следва да бъде съобразено приетото от Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 8 от ЕКПЧ – решение от 24 април 2012г. по делото Й. и др. срещу България, (Жалба № 25446/06), конкретно посочените правни съображения по т.118 от решението. Видно е, че контекстът е свързан със собствено жилище, но също така е видно, че съдът по правата на човека приема загубата на жилището за една от най-крайните форми на намеса в правото по чл.8 ЕКПЧ за зачитане на жилището и затова при намеса от такъв мащаб, националният съд следва да се следи особено стриктно за спазването на принципа за съразмерност.

Видно е, че законодателят в специалния закон не е предвидил преценка на личното положение на адресата на заповедта по чл.65 ЗОС, а е въвел само формални критерии. Такава преценка е направена в мотивите на обжалваната заповед според- конкретно частта, в която се посочва, че на жалбоподателката е предложено жилище, съответстващо по площ на жилищните ѝ нужди по критериите на Наредбата на общината, и е издадена заповед за настаняване.

Предвид изминалия срок от време, като още от 21.11. 2018 г. жалбоподателката следва да е била наясно, че заповедта за прекратяване на наемното правоотношение подлежи на изпълнение и тя дължи освобождаването на процесното жилище; предоставянето на друго жилище на жалбоподателката, възможността да плаща наем по пазарни цени за площ, равностойна на почти половината от имота, който следва да освободи, както и поради липсата на каквито и да било посочени или ангажирани доказателства, че предоставеното ѝ друго жилище, съответстващо по площ на жилищната ѝ нужда, е негодно за обитаване, разпореденото изземване изглежда да съответства на принципа за съразмерност, мотивиран с личното положение на адресата на заповедта.

С оглед на изложеното, неоснователното искане следва да бъде отхвърлено. Едновременно с произнасяне по искането и на основание чл.158, ал.1 АПК жалбата срещу Заповед № РТР20-РД66-1/09.01.2020 г., издадена от кмета на Район „Т.“, следва да бъде оставена без движение.

Мотивиран така, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ на основание чл.166, ал.3 АПК искането на Н. Б. С., с ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника ѝ-адв.В., за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № РТР20-РД66-1/09.01.2020 г., издадена от кмета на Район „Т.“.

ОСТАВЯ жалбата срещу Заповед № РТР20-РД66-1/09.01.2020 г., издадена от кмета на Район „Т.“, без движение;

ДАВА на жалбоподателката 7-дневен срок да приложи по делото вносна бележка за платена по сметка на Административен съд-София-град държавна такса в размер на 10 /десет/ лева по адм.дело №937/2020 г.

УКАЗВА на жалбоподателката, че при неизпълнение в срок и на основание чл.158, ал.3 АПК жалбата срещу Заповед № РТР20-РД66-1/09.01.2020 г., издадена от кмета на Район „Т. ще бъде оставена без разглеждане, а производството по делото-прекратено

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО, в частта му по чл.166, ал.3 АПК, подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщението до страните. В останалата му част, определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: